

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 216/06-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť R. K., B., zastúpeného advokátom JUDr. I. G., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 29/00, ako aj postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 138/05-184 z 15. novembra 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. februára 2006 faxom a následne 28. februára 2006 poštovou prepravou doručená sťažnosť R. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. I. G., P., ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 29/00, ako aj postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) č. k. 2 Cob 138/05-184 z 15. novembra 2005.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 31 Cb 29/00 sa žalobca – C., s. r. o., V. (ďalej len „žalobca“), domáhal od sťažovateľa ako žalovaného zaplata 242 197,30 Sk s príslušenstvom z dôvodu nezaplata zročných faktúr za dodávku piva žalobcom. V predmetnom konaní si sťažovateľ vo svojom vyjadrení z 19. decembra 2003 uplatnil proti žalobcovi na započítanie protipohľadku vo výške 300 000 Sk, ktorá mu podľa jeho tvrdenia vznikla tým, že túto sumu dal žalobcovi ako zálohu za vratné obaly. Okresný súd rozhodol spor rozsudkom sp. zn. 31 Cb 29/00 z 22. novembra 2004, ktorým vyhovel žalobe žalobcu v časti istiny 232 351 Sk s príslušenstvom (úroky z omeškania) a sťažovateľa zaviazal k jej úhrade. Vo zvyšnej časti žalobcom uplatneného nároku vo výške 9 846,20 Sk okresný súd žalobu zamietol, pretože išlo o žalobcom uplatňovaný nárok na zaplata tejto sumy za dodávku reklamného tovaru sťažovateľovi, na dodávke ktorého sa zmluvne nedohodli. Súčasne okresný súd rozhodol predmetným rozsudkom aj o sťažovateľom uplatnenej protipohľadke na započítanie 300 000 Sk, ktorú posúdil ako vzájomný návrh a ktorý zamietol z dôvodu, že sťažovateľom uplatnená protipohľadka nebola spôsobilá na započítanie, pretože sťažovateľovi táto pohľadka proti žalobcovi nemohla vzniknúť, keďže sťažovateľ nevrátil žalobcovi vratné obaly (čo mal sťažovateľ sám priznať vo výpovedi na pojednávaní pred okresným súdom), ktorých vrátenie bolo touto sumou zabezpečené. Podľa názoru okresného súdu protipohľadka sťažovateľa by bola spôsobilá na započítanie proti žalobcom uplatnenému nároku až po vrátení vratných obalov sťažovateľom žalobcovi.

Podľa sťažovateľa závery okresného súdu nie sú správne, pretože okresný súd pri svojom rozhodovaní nezohľadnil listinný dôkaz svedčiaci v jeho prospech, ktorý sťažovateľ založil do spisu na č. l. 127 a 128 a potvrdzujúci skutočnosť, že sťažovateľ vrátil žalobcovi vratné obaly zabezpečené sumou 300 000 Sk, ktorú si v konaní uplatňoval ako

protipohľadávku na započítanie, ale ktorá v súlade s § 98 Občianskeho súdneho poriadku nemala byť posúdená ako vzájomný návrh, pretože sa domáhal jej započítania iba do výšky žalobného návrhu. Podľa sťažovateľa mal preto okresný súd žalobu po započítaní ním uplatnenej protipohľadávky zamietnuť. Z týchto dôvodov podal sťažovateľ proti rozsudku okresného súdu odvolanie, a to proti výroku, ktorým bol zaviazaný platiť žalobcovi istinu s príslušenstvom, proti výroku o trovách konania, ako aj proti výroku, ktorým okresný súd zamietol jeho protipohľadávku ako vzájomný návrh. Výrok rozsudku okresného súdu o trovách konania napadol odvolaním aj žalobca. Krajský súd o oboch odvolaniach účastníkov rozhodol rozsudkom č. k. 2 Cob 138/05-184 z 15. novembra 2005, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku priznanej istiny s príslušenstvom ako aj vo výroku o trovách konania a súčasne zrušil výrok rozsudku, ktorým bol zamietnutý vzájomný návrh sťažovateľa ako výrok „nesprávny a nadbytočný“, pretože podľa názoru krajského súdu: „Žalovaný v rámci súdneho konania na svoju obranu navrhol započítať jeho pohľadávku vo výške 300.000,- Sk do výšky žaloby, ktorá mu vznikla tým, že po skončení spolupráce mu žalobca nevrátil zálohu na obaly v uvedenej výške. Súd prvého stupňa nesprávne posúdil uvedenú obranu ako vzájomný návrh, keďže žalovaný si svojou započítacou námietkou neuplatnil viac, ako predstavuje žalobcova pohľadávka...“

V súvislosti s rozhodnutím krajského súdu sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že: „Súd si pri vykonanom dokazovaní (...), preštudoval listinný dôkaz, ktorý som založil na č. listu 127 a 128 spisu o vrátení vratných obaloch po skončení zmluvného vzťahu. Súd (...) vyniesol rozsudok vyššie uvedeného znenia. Po vynesení rozsudku ho v stručnosti odôvodnil tým, že mal za preukázané, že k plneniu najmä tých obalov, ktoré boli vrátené na základe č. listu 127 zo dňa 19. 03. 1999 došlo. Nakoľko však podľa jeho názoru došlo k premlčaniu mojej pohľadávky a túto nie je možné započítať, žalobu zamietol.“

V písomnom vyhotovení rozsudku sú dôvody trochu iné. (...) krajský súd uvádza, že moja pohľadávka sa premlčala podľa § 580 Občianskeho zákonníka... Poukazuje na ustanovenia § 581 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého nie je možné započítať premlčanú pohľadávku. V ďalšom potom, bez akéhokolvek poukázania na založené listiny o vrátení obalov na č. listu 127 a 128, uviedol, že som nepreukázal, že moja pohľadávka

na vrátenie zálohy za vratné obaly vznikla a že sa stala splatnou. Takéto tvrdenie je v rozpore s tým, čo súd ústne uviedol pri odôvodňovaní rozsudku na pojednávaní.“

Sťažovateľ ďalej uviedol, že: „Mám za to, že Okresný súd Bratislava I. a Krajský súd v Bratislave svojim konaním a rozhodnutím porušili moje ústavné práva, a to právo podľa čl. 46 ods. 1 Základné právo na súdnu ochranu, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Okresný i krajský súd nevedli riadne dokazovanie, čo sa týka skutočnosti mojej protipohľadávky. Okresný súd vec odbil tým, že vraj som potvrdil v zápisnici, že mám ešte obaly a tieto som riadne žalobcovi nevrátil. Uvedený názor nekorešponduje so samotnou zápisnicou z pojednávania tak, ako som to vysvetlil vo svojom odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu. Krajský súd sa touto vecou nezaoberal a uviedol ako druhý dôvod, prečo žaloba bola potvrdená to, že som obaly nevrátil. Neuviedol, na základe akých skutočností k tomu došiel. Neuviedol aký názor zaujal k vráteniu obalov, o ktorých existujú doklady na č. listu 127 a 128. Jednoducho ako keby tieto dôkazy neexistovali.

Krajský súd vychádzal najmä z toho názoru, že nie je možné započítať premlčanú pohľadávku tak, ako to má na mysli ustanovenie § 580 Občianskeho zákonníka. Vôbec mi nie je jasné, prečo tento vzťah, ktorý bol na prvom stupni rozhodovaný ako obchodno-právny spor, posúdil v zmysle ustanovenia Občianskeho zákonníka a neaplikoval citované ustanovenie o započítaní podľa § 388 Obchodného zákonníka. (...) Už zo samotného § 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka vyplýva, že tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodno-záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním. Ods. 2 hovorí o tom, že právne vzťahy uvedené v ods. 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona.

Na základe uvedených skutočností mám za to, že rozhodnutie obidvoch súdov je svojvoľné a arbitrárne.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné práva R. K. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím a konaním Krajského súdu

v Bratislave zo dňa 15. 11. 2005 v konaní sp. zn. 2 Cob/138/2005-184 a v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 31 Cb 29/00 porušené bolo.

2. Zrušuje sa rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Cob/138/2005-184 z 15. 11. 2005 a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Okresný súd Bratislava I. a Krajský súd v Bratislave sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť trovy právneho zastúpenia R. K., JUDr. I. G. vo výške 5.330 Sk (slovom päťtisícristotridsať slovenských korún) na účet právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Predmetom sťažnosti je tvrdené porušenie základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 46 ods. 1 a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 29/00 a postupom a rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob 138/05-184 z 15. novembra 2005.

1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovateľ napadol postup a rozhodnutie okresného súdu, ako aj postup a rozhodnutie krajského súdu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať postup a rozhodnutie okresného súdu, pretože

jeho postup a rozhodnutie preskúmal v dôsledku odvolania sťažovateľa krajský súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k postupu a rozhodnutiu okresnému súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob 138/05-184, ústavný súd pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 13/01).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Otázka posúdenia odvolania v danom prípade je predovšetkým otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom krajského súdu vysloveným v napadnutom uznesení č. k. 2 Cob 138/05-184. V tejto súvislosti sťažovateľ namieta aj to, že krajský súd namietaný obchodno-právny spor posúdil v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka a neaplikoval ustanovenie o započítaní podľa Obchodného zákonníka, t. j. sťažovateľ namietal nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozsudku krajského súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu okrem iného vyplýva, že:

„Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa. Je nepochybné, že účastníci konania uzavreli kúpnu zmluvu v zmysle § 409 a nasl. Obchodného zákonníka, na základe ktorej žalobca dodal žalovanému tovar, prevzatie ktorého žalovaný potvrdil na dodacích listoch, kúpnu cenu v hodnote 229.974,70 Sk však neuhradil.

Žalovaný v rámci súdneho konania na svoju obranu navrhol započítať jeho pohľadávku vo výške 300.000,- Sk do výšky žaloby, ktorá mu vznikla tým, že po skončení spolupráce mu žalobca nevrátil zálohu na obaly v uvedenej výške. Súd prvého stupňa nesprávne posúdil uvedenú obranu ako vzájomný návrh, keďže žalovaný si svojou započítacou námietkou neuplatnil viac, ako predstavuje žalobcova pohľadávka, preto odvolací súd výrok rozsudku o zamietnutí vzájomného návrhu a vyrúbení súdneho poplatku za vzájomný návrh ako nesprávny a nadbytočný zrušil.

Súd prvého stupňa správne posúdil započítaciu námietku žalovaného, keď konštatoval, že žalovanému predmetná pohľadávka doposiaľ nevznikla, keďže vratné obaly žalobcovi nevrátil.

Podľa § 580 Obč. zák., ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

Podľa § 581 ods. 2 Obč. zák., započítať nemožno premlčané pohľadávky, pohľadávky, ktorých sa nemožno domáhať na súde, ako aj pohľadávky z vkladov. Proti splatnej pohľadávke nemožno započítať pohľadávku, ktorá ešte nie je splatná.

Žalovaný ani listinnými dôkazmi, na ktoré poukázal v odvolacom konaní, nepreukázal, že žalobcovi vrátil obaly zodpovedajúce poskytnutej zálohe vo výške 300.000,- Sk. Keďže vrátenie obalov žalobcovi žalovaný nepreukázal, jeho pohľadávka na započítanie titulom vrátenia zálohy za vratné obaly nevznikla a nestala sa splatnou.

Súd prvého stupňa preto rozhodol vecne správne, keď žalovanému uložil povinnosť zaplatiť sumu 232.351,- Sk s príslušenstvom, pretože žalovaný neuhradil kúpnu cenu dodaného tovaru v uvedenej výške.“

Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu (týkajúci sa najmä predmetného „vzájomného návrhu“) v danej veci je zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom, krajský súd na zásadné námietky sťažovateľa zaujal stanovisko, a preto aj ústavný súd ho považuje za ústavne relevantný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné odvolanie sťažovateľa považovať za neodôvodnené.

V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho skutkového a právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánom zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia

príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť.

3. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, nevyplýva žiadna možnosť porušenia uvedeného základného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a sťažovateľ, ktorý je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, teda kvalifikovaným právnym zástupcom, neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o porušení jeho práva na súdnu ochranu. Sťažovateľovi súdy neodopreli spravodlivosť, ibaže najmä jeho vzájomnému návrhu v danom prípade nevyhoveli. Ústavou zaručené právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy pritom neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovieť všetkým procesným návrhom účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96). Preto bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2006